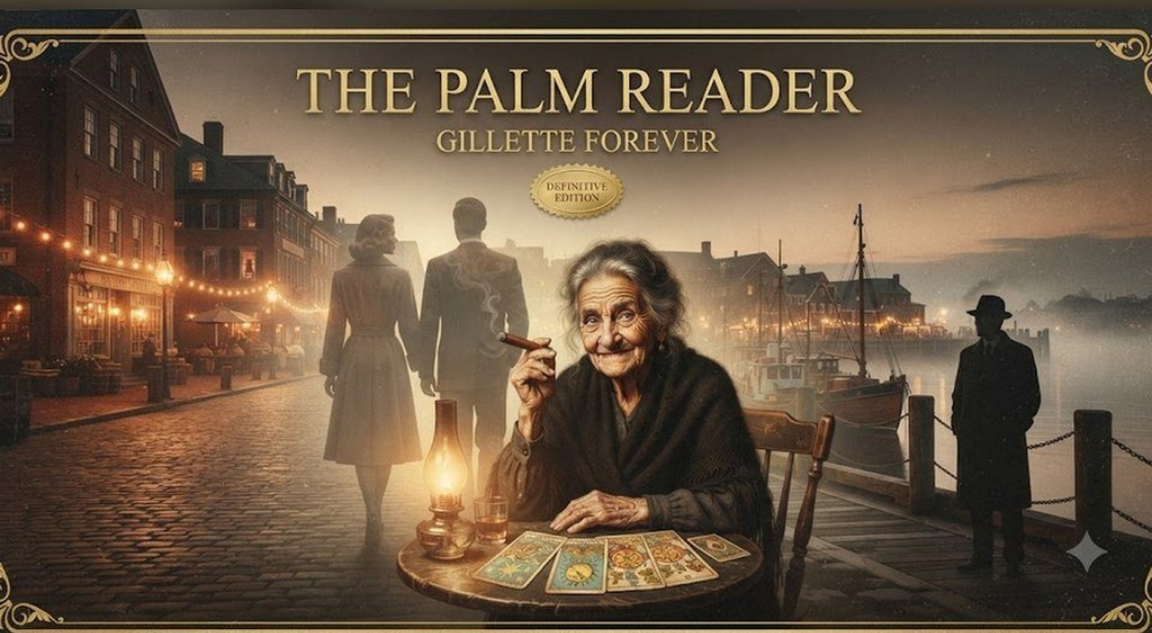

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

A WALL STREET TENYÉRJÓSNÓJE

GILLETTE FROM WALL STREET · 09

Keret

A gyerekeim messziről figyeltek. Mosolyogtak, de egyikük sem jött közelebb a három közül. Az anyjukkal sugdolóztak, és a sugdolózásban hallottam: Anya, ki a fene az apánk?

Nem biológiai értelemben. Abban az értelemben, hogy örökölték-e azt az örületet, amelyet a márka rátermettségnak, a társadalom pedig elmebajnak nevezett – mert sehová nem lehetett besorolni.

Visszamentem az én New Yorkomba, hogy találkozzam néhány barátommal. Még aznap este átrepültünk Bostonba, az anyám otthonába.

A Main Streeten várt a szokásos étterem: homár és linguine. Két szicíliai testvér, a kiejtésük Palermo és Massachusetts keveréke. Olyan volt, mint a *Volt egyszer egy Amerika* – csak ezúttal én írtam a filmzenét, a saját poénjaimmal.

Egyikük megkért, hogy másnap késő délelőtt találkozzunk. Nem értettem, mit akar. Dél körül a mólón találtam rá. Megragadta a karomat: „Frega, mi a viszonyod a MÁGLÁVAL?”

„Attól függ. A szerkesztőit el tudom magyarázni. Az értékesítésit ki tudom találni. A többihez nem értek.”

„Nem, nem. Boszorkányokról és jósnőkről beszélek. Az indiai indiaiak voltak az elsők. Aztán az afrikai santeríák. Mind rituálékkal harcolnak a gonosz ellen.”

Jól informált volt. Hülyének tettettem magam. Nem tágitott: „El akarlak vinni egy barátnőmhöz, hogy kivesse neked a kártyát.”

„A közjegyzői kártyáimat otthon hagytam. A pókerről leszoktam.”

Kitört belőle a nevetés: „Nem azokat a kártyákat. Tarot.”

„A tarot nem egy szicíliai narancsfajta?”

„Ne számárkodj, Frega. Ugyanaz a rohadék vagy, mint mindig. Gyerünk.”

Húsz perc gyalog, négy háztömb. Megérkeztünk.

Egy portugál asszony, kilencvenkét éves, égő szivarral. „A fenébe, hát eljöttél. Már egy ideje várlak. Juliana és az indiai barátja tegnap reggel itt voltak. Dühösek. Belekeveredtek abba a felfordulásba, amit azzal az átkozott gillettenarrative.com-mal csinálsz. Téged nem lehet megvenni. Nem lehet eladni. Nem lehet elkölteni.”

Nevettem, mint egy őrült. Olyan volt, mint egy álom. A barátom belém csípett: „Ez nem Hollywood. Ez a Main Street.”

Belekezdett a jóslásba. Azt mondta, ne tegyem keresztbe a lábam. Legyek komoly. Egy ponton megjött egy hang – egy szellem, egy visszhang a túloldaltól:

„Frega, igaz, amit a Gillette Saga 15. kötetében írtál?”

Kitört belőlem a nevetés. A tenyérjósnoé elkecseregetten: „Ide nem mágia kell. Nem tarot kell. Ide csak imádság kell.”

Isten hozott.

Ferdinando